

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Veselky a soudců JUDr. Olgy Bokotejové a JUDr. Dany Slavíkové v právní věci žalobců: **a) Vlastimil K., nar. xxx**, bytem Praha, K. a **b) Pavlína J., nar. xxx**, bytem S., S., oba zastoupeni Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem, se sídlem Praha 4, Zelený pruh 95/97, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o náhrady škody**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10.12.2012 č.j. 42C 106/2011-36,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výročí I. a II. **p o t v r z u j e .**

II. Ve výroku V. se **m ě n í** tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 61.488 Kč, jinak se i v tomto výroku **p o t v r z u j e .**

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 30.744 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet advokáta Mgr. Zbyška Jaroše.

O d ů v o d n ě n í

Shora citovaným rozsudkem soud I. stupně rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) částku 110.000 Kč se 7,75 % úrokem z prodlení ročně, jdoucím z této částky od 2.5.2011 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni b) částku 165.000 Kč se 7,75 % úrokem z prodlení ročně, jdoucím z této částky od 2.5.2011 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výroky I. a II.). Pokud se žalobce a) domáhal proti žalované zaplacení další částky 140.000 Kč s příslušenstvím, žalobu zamítl stejně jako žalobu, kterou se žalobkyně b) domáhala proti žalované zaplacení další částky 85.000 Kč s příslušenstvím a žalované uložil povinnost

zaplatit žalobcům společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení k rukám Mgr. Zbyška Jaroše částku 56.840 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výroky III. až V.).

Žalobou, došlou soudu dne 2.5.2011, se žalobci proti žalované domáhali poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobcům nezákonným trestním stíháním. Žalobci tvrdili, že dne 4.2.2008 bylo vydáno usnesení č.j. ČTS: PJM-206/TC-03/2007 o zahájení trestního stíhání žalobců a následně Krajské státní zastupitelství v Brně podalo na oba žalobce obžalobu pro trestní čin pomoci k trestnému činu podvodu dle § 10 odst. 1 písm. c), § 250 odst. 1 a odst. 3 písm. b) trestního zákona účinného do 31.12.2009 (žalobce a)) a dle § 10 odst. 1 písm. c), § 250 odst. 1 a odst. 4 trestního zákona účinného do 31.12.2009 (žalobkyně b)). Dne 8.4.2010 vydal Městský soud v Praze rozsudek pod sp. zn. 3 T 4/2009, kterým oba žalobce zprostil obžaloby v plném rozsahu s tím, že nelze uzavřít, že by žalobci věděli o protiprávní činnosti odsouzeného Ing. B. Tento rozsudek byl doručen právnímu zástupci žalobců dne 4.5.2010 a ve zprošťujícím výroku ohledně žalobců nebyl napaden opravným prostředkem. Ze strany státu tedy došlo k vydání nezákonných rozhodnutí a k nesprávnému úřednímu postupu, kdy zahájením a vedením trestního stíhání byla žalobcům způsobena značná nemajetková újma. Oba žalobci požádali žalovanou o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za tuto nemajetkovou újmu, a to ve výši 250.000 Kč pro každého z žalobců. Žalovaná nároku žalobců nevyhověla s odůvodněním, že dostatečnou formou kompenzace nemajetkové újmy je konstatování porušení práva žalobců. V průběhu řízení žalobci doplnili svá skutková tvrzení ohledně vzniklé nemajetkové újmy. Žalobce a) tvrdil, že u něho došlo ke zhoršení psychického stavu do té míry, že od dubna 2008 začal navštěvovat psychologickou poradnu RNDr. Jany T. a tuto navštěvuje dodnes. Žalobce je svobodný a bezdětný, nicméně došlo k narušení vztahu s jeho přítelkyní, včetně narušení intimního života, kdy žalobce žil v permanentním stresu a významnou část myšlenek či energie věnoval úvahám o pochmurných variantách budoucích událostí. Vzhledem k vysokému psychickému vypětí žalobce došlo nakonec k ukončení několikaletého vztahu s přítelkyní. Trestní stíhání pak mělo značný dopad i do pracovního života žalobce, jehož pracovní role ve skupině společností DKNV obnášela obchodní vedení, včetně strategického rozhodování a v důsledku zhoršení psychického stavu nebyl žalobce občas schopen dostavit se do společnosti, což vedlo nakonec k tomu, že byl nucen delegovat rozhodovací pravomoc na ředitele společnosti Ing. P. Žalobkyně b) pak tvrdila, že dopady trestního stíhání do jejího pracovního života byly obdobné jako u žalobce a). Žalovaná je jednatelkou a prokuristkou společnosti skupiny DKNV, ovšem díky tomu, že podstatná část myšlenek se točila kolem obav z možného trestu, nezvládala plně svou funkci a část pracovních úkolů musela delegovat. Osobní a rodinný život žalobkyně byl narušen ještě ve vyšší míře, neboť na přelomu května a června 2008 neplánovaně otěhotněla se svým současným manželem Leošem J. a v únoru 2009 porodila syna. Celé těhotenství bylo poznamenáno obavami, zda své dítě porodí na svobodě a zda jej bude moci na svobodě vychovávat. V průběhu těhotenství byla žalobkyně postižena těhotenskou cukrovkou, jejímž spouštěčem je obvykle zvýšená míra stresu. Období těhotenství a první více než rok života jejího syna se nesly ve znamení nejistoty, obav z budoucnosti a zvýšeného stresu, přičemž s ohledem na hormonální změny v těle ženy v průběhu těhotenství a kojení je zřejmé, že žalobkyně všechny výše popsané negativní faktory prožívala s větší intenzitou a snášela je podstatně hůře, než žalobce. Trestním stíháním pak byl v případě žalobkyně postižen nejen její vztah s manželem, ale i vývoj jejího syna v prenatálním období a vztah se synem po jeho narození. Syn žalobkyně dodnes je velmi plačtivý, má obavy z jakékoliv změny. V menší míře, ale rovněž nezanedbatelným způsobem, pak trestní řízení postihlo i vztahy žalobkyně s ostatními členy rodiny, zejména rodiči, kterým byla nucena zahájení trestního stíhání tajit, přestože do té doby byla zvyklá otevřeně

komunikovat o všech záležitostech. Rovněž vztahy se sousedy na malém městě byly poznamenány snahou utajit trestní stíhání a obavami o pověst svou, manžela a jeho rodiny.

Žalovaná nárok uplatněný žalobou neuznala a navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná nespороvala, že žalobci uplatnili u žalované nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobcům nezákonným trestním stíháním. Žalovaná uzavřela předběžné projednání tohoto nároku s tím, že konstatování porušení práva žalobců a s tím související omluvu lze pokládat za dostatečnou formu kompenzace nemajetkové újmy.

Dopisem právního zástupce žalobců ze dne 29.10.2010, adresovaným žalované, bylo prokázáno, že žalobci požádali žalovanou o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobcům vedením trestního řízení, které skončilo zprošťujícím rozsudkem. Každý z žalobců se domáhal poskytnutí peněžitého zadostiučinění ve výši 250.000,- Kč. Dopisem žalované ze dne 24.3.2011 bylo prokázáno, že žádost žalobců o poskytnutí peněžitého zadostiučinění byla doručena žalované dne 1.11.2010.

Usnesením Policie ČR, Správa Jihomoravského kraje, Služba kriminální policie a vyšetřování Brno, pracoviště ve Zlíně č.j. ČTS:PJM-206/TC-03/2007 bylo mimo jiné sděleno obvinění oběma žalobcům, a to žalobci a) pro trestní čin pomoci k trestnému činu podvodu dle § 10 odst. 1 písm. c), § 250 odst. 1 a odst. 3 písm. b) trestního zákona a žalobkyni b) pro trestný čin pomoci k trestnému činu podvodu dle § 10 odst. 1 písm. c), § 250 odst. 1 a odst. 4 trestního zákona. Rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 3 T 4/2009 ze dne 8.4.2010 bylo prokázáno, že obžalovaní Vlastimil K. a Pavlína J. byli zproštěni obžaloby. Rozsudek nabyl právní moci dne 4.5.2010.

Výpovědi svědka Ing. Františka P. bylo prokázáno, že pana K. zná od roku 1993, kdy spolu podnikali. Poté se dlouhá léta neviděli a v roce 2004 pan K. svědka oslovil ke spolupráci ve společnosti DKNV, s.r.o., když tato společnost patří panu K. a paní J. Následně svědek začal ve společnosti pracovat jako xxx. V roce 2008 došlo k zahájení trestního stíhání pana K. a paní J. a v souvislosti s tím se domluvili, že svědek bude řídit společnost. Za tímto účelem mu byla udělena plná moc. Vztah svědka a žalobců je velice korektní, nemají tak blízký vztah, aby se navštěvovali, spíše jsou kolegové, kteří spolu dlouhodobě spolupracují. Počátkem roku 2008, kdy byla svědkovi udělena plná moc k vedení firmy, stavební průmysl fungoval a firma prosperovala. Žalobci jako majitelé se firmě plně věnovali, věnovali se také jejímu rozvoji, což se dařilo. V důsledku zahájeného trestního stíhání se hodně věnovali tomuto případu a bylo znatelné, že se vytratil jejich zájem o rozvoj firmy. S ohledem na trestní stíhání již pravděpodobně nemohli tolik času věnovat firmě, a proto svědkovi řízení firmy předali. Svědek řídí firmu dosud. Nebylo jednoduché ututlat, že proti jednatelům firmy je vedeno trestní stíhání, což vedlo k tomu, že se objevovala nedůvěra u spolupracujících firem, neboť z jejich pohledu zde bylo určité nebezpečí. Svědek se s žalobci dohodl, že v době, kdy bude firmu řídit, budou o záležitostech firmy společně jednat. Toto se však následně nedařilo, neboť žalobci se nedostavovali na dohodnuté schůzky, museli se přesouvat termíny. Tato situace v určité míře přetrvává do současné doby. Paní J. v době trestního stíhání otěhotněla a narodil se jí syn, který je dosud velmi přilnutý k matce, k okolí je nedůvěřivý. Svědek se domnívá, že to může být jeden z důsledků těhotenství v době trestního stíhání. Pan K. je introvert a situaci související s trestním stíháním zvládal možná ještě složitěji a uzavřeněji, než paní J. On nemá takové rodinné zázemí, aby se mohl někomu z rodiny svěřit. I z tohoto důvodu vyhledal psychologa a toho navštěvuje do současné doby. Žalobci vnímali trestní stíhání jako velkou nespravedlnost a žili ve velké nejistotě. Svědek nebyl zasvěcen do průběhu trestního stíhání, ale stávalo se, že pokud byla svolána nějaká

schůzka s majiteli, pak svědkovi přišel e-mail s omluvou, kdy se buď oba, nebo jeden z majitelů omluvili. Toto velmi komplikovalo jednání a vedlo to i k tomu, že se některé věci nedotáhly dokonce, když některé nabídky byly časově omezené. Před zahájením trestní stíhání žalobců věci probíhaly standardně. Svědek byl v té době na pozici xxx, pokud byly dohodnuté schůzky, termín se měnil zcela výjimečně. Po zahájení trestního stíhání bylo na denním pořádku, že se termíny schůzek měnily. V rámci firmy se pracuje každý den, bylo dohodnuto, že svědek poté, kdy mu byla udělena plná moc, bude řídit firmu provozně, ale nebylo dohodnuto, že by majitelé firmy přestali pracovat, neboť bylo nutné, aby v otázkách investic, plateb a majetku dále fungovali.

Výpovědi svědka Leoše J. bylo prokázáno, že je manželem paní J. Pana K. zná, ale nemá k němu bližší vztah. Svědek žil s paní J. v době, kdy bylo zahájeno její trestní stíhání, nebyli tehdy ještě manželé. Na psychice paní J. se zahájení trestního stíhání výrazně projevilo, bylo vidět stres, když nevěděla, jak trestní stíhání dopadne. Stal se z ní úplně jiný člověk, než kterého svědek znal před tím. Ona nespala, doma se svědkem nemluvila, a pokud se svědkem o něčem mluvili, bylo to vždy nervózní. Tyto projevy se v průběhu trestního stíhání stupňovaly, poté manželka svědka otěhotněla a o to vše bylo vyhrocenější. Svědek přemýšlel, jestli bude vychovávat syna sám. Svědek sám podnikal v S. v řeznictví a vzhledem k tomu, že se jedná o malé město, měl obavu, jak bude jeho firma fungovat. Během trestního stíhání kamarádi za nimi nejezdili, bylo to tím, že nikoho nezvali, nebyla na to nálada. Manželka svědka po celou dobu pracovala jako jednatelka společnosti, a to i v těhotenství, o její práci se příliš nebavili. Svědek s manželkou společně vychovávají syna, který má v důsledku trestního stíhání manželky narušené dětství, někdy je neovladatelný, např. když má být odloučen od rodiny nebo má zůstat ve školce. Svědek se domnívá, že trestní stíhání se podepsalo na jeho psychice jak stresovým těhotenstvím, tak stresovou výchovou v prvním období jeho života. Při skončení trestního stíhání mu byl jeden rok a dva měsíce. Před zahájením trestního stíhání byla manželka svědka veselá, stále hovořící a po zahájení trestního stíhání došlo k absolutnímu obratu, byla tichá, z ničeho neměla radost.

Výpovědi žalobce Vlastimila K. bylo prokázáno, že již byl jednou trestně stíhán, kdy mu byl uložen podmíněčný trest, což tehdy z lidského hlediska považoval za nespravedlivé. Tehdy byl trestně stíhán z důvodu, že si vzal na leasing dražší vůz, a to v době, kdy podnikal a měl prostředky na splácení leasingu, ale následně došlo k problému v podnikání a najednou prostředky na splácení leasingových splátek neměl. Žalobce si proto půjčil u lichvářů, kteří mu poté auto zabavili, žalobce odvezli do lesa s pistolí u hlavy a žalobce se potom více než půl roku schovával mimo Prahu. Následně byl stíhán v podstatě za leasingový podvod. Již z tohoto trestního stíhání si odnesl určitá traumata, a když bylo zahájeno předmětné trestní stíhání, navrátily se mu tyto psychické stavy. Vedlo to ke zhoršení komunikace s panem P. a paní J., žalobce začínal trochu rezignovat na svět, začal být nespolehlivý, do práce téměř nechodil a nechodil třeba i na schůzky se zákazníky. Také se zhoršil jeho vztah s paní J., když se dohadovali o tom, kdo co neudělal. Vyplývalo to z nejistoty, jak věc dopadne. Žalobce žil osm let s přítelkyní, byli zasnoubeni a následně se rozešli. Žalobce se domnívá, že trestní stíhání a jeho stav, který mu trestní stíhání způsobilo, byl jeden z hlavních důvodů ukončení vztahu s přítelkyní. Pokud jde o rodinné zázemí, žalobce matku v podstatě nepoznal, s otcem má špatný vztah. Vlastní sourozence žalobce nemá a s nevlastními se nestýká. Žalobce žil tedy pouze s přítelkyní, nikoho bližšího neměl. Po rozchodu zůstal sám. Nakonec žalobce začal navštěvovat psycholožku, kterou navštěvuje dosud. Situace žalobce v práci se po skončení trestního stíhání moc nezlepšila, žalobce si v práci není vůbec jistý, když viděl za co byl spolu s žalobkyní stíhán, kdy z jeho pohledu to bylo úsměvné.

Výpovědi žalobkyně Pavlína J. bylo prokázáno, že její trestní stíhání začalo v roce 2008 a v té době společnost DKNV s.r.o. řídila společně s panem K. Žalobkyně s panem K. dělali rozhodnutí ohledně dalšího vývoje společnosti a podnikatelského záměru. Proč bylo proti nim zahájeno trestní stíhání, vůbec nepochopili, čekali, že vyšetřovatel to ztáhne, což se však nestalo. Žalobkyně nebyla nikdy před tím trestně stíhána, byla pravdomluvná a žije počestně, takže si vůbec nedovedla představit, že bude obviněna z trestného činu. S odstupem měla strach, že bude odsouzena, neboť bylo společně stíháno 17 obžalovaných a žalobkyně myslela, že všechny vhodí do jednoho pytle a odsoudí. V době probíhajícího trestního stíhání neplánovaně otěhotněla s přítelem, s nímž žila již 5 let. Dohodli se, že za této situace uzavřou manželství, aby nepřivedli dítě do nesezdaného páru a tak byli oddáni v srpnu 2008. Žalobkyně toto nevnímala jako krásné období svého života, a to s ohledem na probíhající trestní stíhání. V průběhu těhotenství pracovala, je pravda, že někdy se nebyla schopna do práce dostavit, neboť v noci nemohla spát. V těhotenství se u ní projevila těhotenská cukrovka, kdy spouštěčem může být i stres. Žalobkyně trestní stíhání nesla velmi těžce, přestávala věřit, že to dobře dopadne, že pravda zvítězí. V únoru 2009 se žalobkyni narodil syn, který byl zpočátku velmi plačtivý a postupem času, kdy dítě více komunikuje, žalobkyně zjišťuje, že je v porovnání s jeho vrstevníky nedůvěřivý a neadaptabilní. Má velké problémy se změnou prostředí i lidí, kteří se kolem něho vyskytují. Žalobkyně se domnívá, že nese následky jejího stresu v těhotenství. Pokud jde o práci, žalobkyně udělila plnou moc panu P., ona se do současné době bojí většího obchodu či většího rozhodnutí, neboť trestní řízení se týkalo právě velkých obchodů, kdy se jednalo o desítky miliónů ročně a jednalo se o obchod s firmou, s níž společnost obchodovala několik let. Žalobkyni hrozila trestní sazba 5 až 12 let a žalobkyně měla už černé myšlenky, když řešila, zda dítě porodí ve věznici a zda ho bude moci vychovávat. Žalobkyně žije v malém městě. Když jí bylo doručeno obvinění, zjistila, že jsou stíhány další dvě osoby z města, kde žije a měla strach, že se ve městě bude o těchto věcech mluvit.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Po zhodnocení provedených důkazů soud uzavřel, že žaloba je co do základu důvodná. Předpokladem vzniku odpovědnosti žalované za škodu způsobenou při výkonu státní moci dle zákona č. 82/1998 Sb. je nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, vznik škody a příčinná souvislost mezi těmito. Všechny tyto předpoklady musí být splněny současně. V daném případě bylo prokázáno, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobců ze dne 4.2.2008, které bylo následně zrušeno vydáním zprošťujícího rozsudku, jímž byli oba žalobci zproštěni obžaloby. Je nepochybné, že v důsledku tohoto nezákonného rozhodnutí vznikla oběma žalobcům nemajetková újma, když trestní řízení vždy představuje významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho dobré pověsti. Soud nepovažuje omluvu žalované a

konstatování porušení práva žalobců za dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která vznikla oběma žalobcům vedením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím soudu, a to s ohledem na závažnost následků tohoto trestního stíhání. Žalobcům tak náleží peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Pokud jde o výši peněžitého zadostiučinění, soud v souladu se sjednocujícím stanoviskem Nejvyššího soudu ze dne 12.10.2012 posuzoval tři kritéria, a to konkrétně povahu trestní věci, délku trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobců. Pokud jde o povahu trestní věci, jde zejména o závažnost trestného činu kladeného poškozené osobě za vinu, která souvisí i s hrozbou trestního postihu a případného společenského odsouzení. Kritérium délky trestního řízení zohledňuje zejména, jak dlouhou dobu trval zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení. Pokud pak jde o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, pak toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře konkrétní poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu. Oba obžalovaní byli v posuzovaném případě stíháni pro trestný čin, pomoci k trestnému činu podvodu, ale právní kvalifikace skutku byla u žalobců odlišná, když žalobce a) byl stíhán pro trestný čin pomoci k trestnému činu podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c), § 250 odst. 1 a odst. 3 písm. b) trestního zákona a žalobkyně b) byla stíhána pro trestný čin pomoci k trestnému činu podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c), § 250 odst. 1 a odst. 4 trestního zákona, v obou případech trestního zákona účinného do 31.12.2009. V případě obou žalobců se jednalo o podezření ze spáchání závažné trestné činnosti, kdy žalobce byl ohrožen trestní sazbou v rozmezí 2 až 8 let a žalobkyně trestní sazbou v rozmezí 5 až 12 let. Trestní řízení trvalo celkem 2 roky a 3 měsíce, když bylo zahájeno dne 4.2.2008 a pravomocně bylo skončeno dne 4.5.2010. Celková délka řízení tedy nebyla nepřiměřená. Pokud jde o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobců, pak u obou došlo k následkům v oblasti pracovního života, kdy bylo prokázáno jak výslechy žalobců, tak výslechem svědka Ing. P., že po zahájení trestního stíhání se oba žalobci přestali do značné míry věnovat práci ve společnosti, jejímiž byli společníky, a udělili Ing. P. plnou moc k řízení společnosti, když tuto práci nebyli schopni vykonávat. U obou žalobců mělo trestní stíhání následky v podobě velkého stresu a obav o budoucnost. Tyto následky byly výraznější u žalobkyně b), která v průběhu vedení trestního stíhání otěhotněla a je zcela pochopitelné, že neprožívala těhotenství dobře, když žila ve velké nejistotě, zda bude rodit v době, kdy bude ve výkonu trestu a zda bude moci vychovávat své narozené dítě. Žalobkyně b) oproti žalobci a) nebyla nikdy předtím trestně stíhána a odsouzena, jednalo se tedy v době zahájení trestního stíhání o osobu bezúhonnou a tudíž i v tomto smyslu byly důsledky trestního stíhání u žalobkyně významnější. Soud tak při stanovení peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu zohlednil výši trestní sazby, kterou byli oba žalobci ohroženi a délku trestního řízení, tedy dobu po kterou žili žalobci v nejistotě o své budoucnosti. Peněžité zadostiučinění určené v souladu s uvedenými dvěma kritérii bylo stanoveno u žalobkyně b) vyšší, neboť žalobkyni hrozil vyšší trest (trestní sazba s horní hranicí 12 let), a to částkou 135.000 Kč, kdy soud při výpočtu vycházel z trestní sazby 12 let a tuto vynásobil částkou 5.000 Kč. Částku 60.000 Kč, která byla výsledkem uvedeného výpočtu, pak vynásobil délkou řízení, tedy násobkem 2,25. Obdobným výpočtem, s tím, že bylo počítáno s trestní sazbou 8 let, bylo stanoveno peněžité zadostiučinění u žalobce a), které tak činí 90.000 Kč. Dále soud zohlednil následky způsobené trestním řízením v životě obou žalobců a zvýšil toto peněžité zadostiučinění u žalobce a) o 20.000 Kč a u žalobkyně b) o 30.000 Kč, když oproti žalobci a) zohlednil u žalobkyně b) zvýšený negativní vliv trestního stíhání v souvislosti s těhotenstvím a narozením dítěte v době trestního stíhání a rovněž skutečnost, že žalobkyně byla poprvé trestně stíhána. Tímto výpočtem soud přiznal žalobci a) peněžité zadostiučinění v celkové výši 110.000 Kč a žalobkyni b) peněžité zadostiučinění v celkové výši 165.000 Kč. Podle §

517 odst. 2 občanského zákoníku pak soud přiznal oběma žalobcům rovněž právo na zaplacení úroku z prodlení z přiznaných částek, a to za dobu od 2.5.2011, když žalovaná měla dle ust. § 15 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. plnit na žalobci uplatněný nárok ve lhůtě šesti měsíců od uplatnění nároku. Žalobci nárok u žalované uplatnili dne 1.11.2010 a šestiměsíční lhůta uplynula dnem 1.5.2011. Od 2.5.2011 je tak žalovaná v prodlení. Výše úroku z prodlení byla stanovena v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. a č. 33/2010 Sb.. Ve zbytku soud žalobou uplatněné nároky žalobců s ohledem na shora uvedené zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1, 3 o.s.ř. a též za použití vyhlášky č. 484/2000 Sb..

V odvolání proti tomuto rozsudku, které směřovalo proti vyhovujícím výrokům o věci samé, žalovaná polemizovala se závěry soudu I. stupně, na podkladě kterých tento soud žalobě částečně vyhověl a navrhla, aby byl rozsudek soudu I. stupně ve výrocích I. a II. změněn tak, že se žaloba zamítá.

Žalobci vyvraceli důvody odvolání žalované a navrhli, aby rozsudek soudu I. stupně byl v odvoláním napadených výrocích potvrzen a byla jim přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud projednal věc (§ 212 o.s.ř.), přezkoumal rozsudek soudu I. stupně podle § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. a došel k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

Soud I. stupně o věci rozhodl na podkladě úplně zjištěného skutkového stavu, který posoudil správně i po stránce právní, došel-li k závěru, že byly v posuzovaném případě splněny podmínky pro to, aby žalobcům bylo poskytnuto peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou jim nezákonným rozhodnutím v trestním řízení, protože samotné konstatování porušení práva žalobců by se nejevilo jako postačující (§ 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. - dále jen zákon)). Pokud jde o výši přiměřeného zadostiučinění soud I. stupně přihlédl ke kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 zákona a výši přiměřeného zadostiučinění poskytnutého v penězích řádně odůvodnil. Za takové situace odvolací soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje. Protože žalovaná v odvolání proti rozsudku soudu I. stupně neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly vykonat vliv na věcnou správnost odvoláním napadených výroků rozsudku soudu I. stupně, kterými bylo žalobě vyhověno, odvolací soud rozhodl způsobem patrným z výroku I. tohoto rozsudku (§ 219 o.s.ř.).

Ve výroku o náhradě nákladů řízení byl rozsudek soudu I. stupně změněn (§ 220 odst. 1 o.s.ř.) jen pokud jde o výši náhrady nákladů řízení, a to s ohledem na zrušení vyhl. 484/2000 Sb.. Její výše byla stanovena podle § 7 bod 5., § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 4 úkony právní služby po 15.072 Kč a 4 paušály po 300 Kč; jinak byl zmíněný výrok podle § 219 o.s.ř. potvrzen.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř. a její výše byla stanovena podle § 7 bod 5., § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb..

Ve zbývajících výrocích, odvoláním nenapadených, zůstal rozsudek soudu I. stupně nedotčen.

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

V Praze dne 17. října 2013

JUDr. Ivo Veselka v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana